

URZĄD PATENTOWY w WARSZAWIE OPIS PATENTOWY

Nr 29458.

Kl. 68 c, 10.

Eric Sigfrid Persson, Malmö.

E 05 d, 15/04

Okucie narożnikowe do ram okien podwójnych.

Zgłoszono 7 lutego 1938 r.

Udzielono 9 grudnia 1940 r.

Pierwszeństwo: 9 października 1937 r. (Szwecja).

Łączenie ram okien podwójnych za pomocą znanych narządów wymaga wykonywania nacięć w tych ramach i jest w związku z tym kłopotliwe i kosztowne.

Przedmiotem niniejszego wynalazku są narożniki do ram okien podwójnych, które to narożniki stanowią jednocześnie narządy do łączenia tych ram.

Na rysunku uwidoczniiono dwa przykłady wykonania pary przyległych do siebie narożników według wynalazku. Fig. 1 i 2 przedstawiają częściowe widoki z przodu obu współdziałających ze sobą narożników jednej pary, fig. 3 — 5 — częściowe widoki z boku tych narożników, fig. 6 przedstawia częściowy widok z przodu jednego z narożników odmiany okucia według wynalazku, fig. 7 — widok

z przodu drugiego narożnika tej odmiany wykonania, fig. 8 — częściowy widok z boku narożnika według fig. 6, wreszcie fig. 9 — widok z boku narożnika według fig. 7.

Okucie narożnikowe według wynalazku składa się z dwóch współpracujących ze sobą narożników 10 i 20. W postaci wykonania, przedstawionej na fig. 1—5, jedno ramię narożnika 10 zaopatrzone jest w dźwignię 11, osadzoną na tym narożniku obrotowo i połączoną z nim za pomocą czopa 12. Czop ten posiada łeb 13 i połączony jest na stałe z dźwignią 11, wraz z którą może być obracany.

Drugi narożnik 20 (fig. 1 i 3) zaopatrzony jest w występ 23 oraz w podłużny otwór 21, którego dwie boczne powierzch-

nie 22, są ścięte odpowiednio do dolnej powierzchni łba 13 czopa 12.

Oba wyżej opisane narożniki 10 i 20 stanowią współdziałającą ze sobą parę i są osadzone naprzeciwko siebie na wewnętrznych powierzchniach obu ram okiennych. Gdy ramy te mają być połączone ze sobą, należy zbliżyć je do siebie; wtedy dźwignia 11 powinna znajdować się w położeniu zaznaczonym liniami ciągłymi na fig. 2, tak by łeb 13 czopa 12 znajdował się w otworze 21. Gdy dźwignia 11 zostanie obrócona w prawo do położenia zaznaczonego liniami kreskowanymi na fig. 2, to obróci się również łeb 13, tak iż dolna jego, częściowo stożkowa powierzchnia pokryje się z powierzchnią 22, zwierając w ten sposób oba narożniki.

Aby odchylić od siebie tak połączone ze sobą ramy okienne, należy obrócić z powrotem dźwignię 11 do położenia zaznaczonego liniami ciągłymi na fig. 2, dzięki czemu dźwignia ta uderzy o występ 23 i rozłączy narożniki.

W postaci wykonania wynalazku, przedstawionej na fig. 6 — 9, dźwignia 31 jest połączona mimośrodowo za pomocą nita 16 z narożnikiem 30, który posiada otwór 17.

Drugi narożnik 40 zaopatrzony jest w otwór 25, w który wchodzi łeb 18 nita 16, gdy ramy okienne są ze sobą połączone. Naprzeciwko otworu 17 narożnika 30 znajduje się występ 26 narożnika 40, który to występ wchodzi w ten otwór 17 wówczas, gdy oba narożniki przylegają do siebie. Połączenie obu ram okiennych odbywa się przez obrót w prawo dźwigni 31, przedstawionej na fig. 7 liniami kreskowanymi, tak by zajęła ona położenie przedstawione na tej figurze liniami ciągłymi, wskutek czego tarcza 15 tej dźwigni znajdzie się między występnym 36 narożnika 40 a powierzchnią boczną narożnika 30. Przeznaczenie występu 33 naroż-

nika 40 jest takie samo, jak występu 23 w narożniku 20 opisanym wyżej.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Okucie narożnikowe do ram okien podwójnych, znamienne tym, że narządy sprzęgające (11, 13, lub 15, 26) tego okucia są osadzone na dwóch przeciwnych narożnikach (10, 20 lub 30, 40) ram okien podwójnych.

2. Okucie według zastrz. 1, znamienne tym, że narządy sprzęgające (11, 13 lub 15, 26) okucia, z wyjątkiem uchwytu dla dźwigni (11 lub 31), są ukryte całkowicie w przestrzeni między zewnętrznymi powierzchniami obu narożników okiennych (10, 20 lub 30, 40).

3. Okucie według zastrz. 1 i 2, znamienne tym, że jeden narożnik (10) zaopatrzony jest w dźwignię (11), osadzoną na tym narożniku obrotowo i połączoną z nim za pomocą czopa (12) z łbem (13), przymocowanym do dźwigni (11) na stałe, a drugi narożnik (20) posiada podłużny otwór (21), którego dwie boczne powierzchnie (22) są ścięte odpowiednio do dolnej powierzchni łba (13), dzięki czemu po zbliżeniu do siebie ram okiennych tak, by łeb (13) znajdował się w otworze (21), i po częściowym obróceniu w prawo dźwigni (11) wraz z łbem (13) dolna jego, częściowo stożkowa powierzchnia pokryła się z powierzchniami (22) otworu (21), zwierając ze sobą oba narożniki (10 i 20).

4. Odmiana okucia narożnikowego według zastrz. 1 — 2, znamienna tym, że dźwignia (31) narożnika (30) osadzona jest na nim mimośrodowo i obrotowo, przy czym narożnik posiada otwór (17), w którym w położeniu, gdy oba narożniki (30 i 40) okucia przylegają do siebie, znajduje się występ (26) drugiego narożnika (40), zaopatrzonego w otwór (25) na łeb (18) nita (16), łączącego dźwignię

(31) z narożnikiem (30), dzięki czemu po częściowym obrocie dźwigni (31) w prawo tarcza (15) tej dźwigni znajdzie się między występem (26) jednego narożnika (40) a powierzchnią boczną drugiego narożnika (30), zwierając w ten sposób ze sobą oba narożniki (30 i 40).

5. Okucie narożnikowe według zastrz. 1 — 4, znamienne tym, że narożnik, (20 względnie 40) zaopatrzony jest w występ

(23 względnie 33), dzięki czemu po częściowym obrocie w lewo dźwigni (11 względnie 31), gdy ramy okienne są ze sobą połączone, dźwignia ta uderza o występ (23 względnie 33), powodując odsunięcie się od siebie ram okiennych.

Eric Sigfrid Persson.

Zastępca: inż. W. Römer,
rzecznik patentowy.

